

عارف عبدالمستین یکم مارچ 1923ء نوں امرتسر دے اک کشمیری خاندان وچ پیدا ہوئے۔ آپ دے والد داتاں خواجہ عبدالحمیدی۔ عارف ہوراں دا بچپن تے جوانی داندھلا حصہ امرتسر وچ لنگھیا تے او تھے ای تعلیم حاصل کیتی۔

ہجرت کر کے پاکستان آئے تے چشتیہ ہائی سکول لاہور دے مدرس ہو گئے۔ ملازمت دے نال نال علمی دے ادبی رسالیاں وچ نظم تے نثر لکھدے رہے۔ کئی رسالیاں دے مدیر وی رہے۔ فیرایم۔ اے۔ اوکا لچ لاہور وچ اسلامیات دے لیکچرار لگ گئے۔ ایقہوں ریٹائر ہو کے پرائیویٹ کالجاں وچ پڑھاندے رہے۔ آپ اک سچے کھرے انسان، آج پدھر دے شاعر، نرکھ نقاد تے ادیب سن۔

عارف عبدالمستین ہوراں پہلاں اُردو وچ شاعری کیتی فیروزپنجابی ول پرتے۔ آپ دیاں پنجابی غزلاں تے نظماں دا مجموعہ ”اکلا پے دا مسافر“ عوام وچ مقبول ہویا۔ آپ نے اپنی شاعری راہیں مٹھیاں، کوڑیاں، پھلکیاں تے کھٹیاں حقیقتاں نوں ظاہر کیتا اے۔ ایس توں اڈ آج دے دور دے انسان دے دکھ درد تے تنہائی نوں ابھرن والے کرب نوں پیش کیتا اے۔ آپ دیاں نعتاں دا مجموعہ ”انبریتری تھان“ 1990ء وچ شائع ہویا۔ پنجابی غزلاں دا اک ہور مجموعہ ”خوشبود اسفر“ شائع ہویا۔ تنقیدی مضموناں دا مجموعہ ”پرکھ پڑچول“ پنجابی دے تنقیدی ادب وچ اچا مقام رکھدا اے۔

عارف عبدالمستین نے پنجابی نظم راہیں گھرو کے رشتیاں دے حوالے نال موجودہ دور دے بندے دے احساس نوں تخلیقی سطح اتے پیش کیتا اے۔ آپ دی زبان سادہ تے خالص شہری پنجابی اے جیہدے وچ ترنم تے نفسگی مکمل درجے تیک موجود اے۔ 30 جنوری 2001ء نوں علم و ادب دا ایہہ چراغ ہمیش لئی بجھ گیا۔

غزل

میرے تن تے داغ نہ دھبہ ایویں میں شرمناواں کیوں
ون سوئے کپڑے پا کے اپنا آپ لکانواں کیوں

اپنے ہتھیں کشتی توڑی، چپوئے نئے مرضی نال
ہُن جد دُہن ویلا آیا دس خاں میں پہچھٹانواں کیوں

میں عاشق سورج دا، چن دا، کرناں دا، زشائی دا
بھردا میرے اگے پیچھے میرا ای پرچھانواں کیوں

میرا ای کوٹھا کچا نہیں اے بھ دے گھر اتھے کچے نیں
کالے بدل چڑھدے ویکھ کے میں ایناں گھبرانواں کیوں

شیراں وانگ میں ہک وچ نیزہ کھا کے مرنا سکھیا اے
بُردل بن کے کنڈ وکھا کے اپنی جان بچانواں کیوں

وچھڑے سجتاں دا غم عارف میں کیوں بھل سکدا ہاں
جس نے مینوں کُندن کہتا میں اوہ اگ بُجھانواں کیوں